

13, 1ste Stk. § 71 Litra o. vedblivende vil staa ved Magt.

Medens man saaledes har troet som almindelig Regel at burde foreslaa Stempelprihed for Dokumenter, der udelukkende have Betydning for Retsspleien, har man dog paa et enkelt Punkt, nemlig § 23 Litr. 5, forment det hensigtsmæssigt at foreskrive Stempeling af de deromhandlede Dokumenter, men herom skal ved Omtaalen af den nævnte Paragraf senere blive gjort de fornødne Bemærkninger.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorledes vedkommende Parts Afgiftspligt skal afgjøres, har Kommissionen troet i saadanne Tilfælde, hvor en særlig Retsskriver fungerer ved den paagjældende Retshandling, som den hurtigste og letteste Maade at burde foreslaa en lignende Fremgangsmaade som den, der er foreskrevet i Udkast til Lov om den borgerlige Retsspleie § 89, 2det Stykke. Det bliver herefter Retsskriveren, der i Afgiftsspørgsmaal optræder som Part paa det Offentlige Begne, og forsaavidt vedkommende afgiftspligtige Part ikke erkjender hans Paastand i saa Henseende, bliver Spørgsmaalet afgjort ved Kjendelse af den Ret, som behandler den paagjældende Sag. Det er imidlertid ikke altid Tilfældet, at der fungerer en særlig Retsskriver ved Retshandlingerne. Udenfor Domsager vil Forholdet i Reglen være det, at der enten ikke fungerer nogen saadan t. Ex. ved Fogedforretninger, eller at Retsskriveren selv er den, som forestaar Retshandlingen t. Ex. ved Notarialforretninger. Reglen maa derfor her lide nogen Lempelse, og man har som Følge heraf foreslaaet, at i saa Tilfælde skal den Ret eller Retsembedsmand, som forestaar den paagjældende Retshandling, i Embedsmedfør træffe Afgjørelse om Afgiftspligten. Endelig ere særegne Regler foreskrevne med Hensyn til Thinglæsningsafgiftens Beregning, hvorom henvises til § 60 og Bemærkningerne til samme.

At vedkommende Ret eller Retsembedsmand forinden Afgjørelsen skal indhente de fornødne Erklæringer og Oplysninger, er en Selvsølge, ligesom det ogsaa er fundet praktisk at tilstede, at den trufulde Afgjørelse i Embedsmedfør kan forandres af vedkommende Ret eller Retsembedsmand, som har truffet den.

Ligesom der i Henhold til Reglen i Udkast til Lov om den borgerlige Retsspleie § 89, 2det Stykke, kan iværksættes Besværing mod den af Retten affagte Kjendelse, saaledes er det ogsaa fundet fornødent i det heromhandlede Tilfælde at give Afgang til at faae Afgiftsspørgsmaalet yderligere prøvet gennem Besværing til høiere Ret. Navnlige bør Administrationen, der har Opsyn med Retssafgifternes tilbørlige Indgaaen i Statskassen, ikke være udelukket fra at faae Spørgsmaalet afgjort ved høiere Ret. I Overensstemmelse med det Anførte er Reglen i § 2 affattet.

Bestemmelsen i § 3, der stemmer med den gjældende Ret, er i Udkast til Lov om den borgerlige Retsspleie første Afsnit Kap. X. forudsat ligeledes fremdeles at skulle være gjældende. I det Erklæggelsesmomentet fastsættes er det dermed givet, at der ikke hjemles nogen KREDIT, og forsaavidt Retsskriveren maatte tilstaa saadan, vil han ubetinget selv blive ansvarlig for Beløbet.

Reglen i § 4 stemmer ligeledes i det Væsentlige med Bestemmelserne i Sportelregl. af 22de Marts 1814 § 24 og Skiftegebyrloven af 30te November 1874 § 10. At man har forlangt skriftlig Opgivelse af Gjenstandens Værdi vil formentlig findes praktisk og heldigt af Hensyn til Bestemmelsen i Straffelovens § 155. Henvisningen til Udkastets § 2 og Udkastet til Lov om den borgerlige Retsspleie § 9, 1ste Stykke, er formentlig ogsaa naturlig.

Medens Retterne ikke efter den gjældende Ret ere beføjede til at lade Afgifter tilbagebetale, som uden Skyld fra Parternes Side ere forarsagede ved urigtig Behandling af Sagen for Retten, har Kommissionen troet i § 6 at burde foreslaa en saadan Regel, der i Lybssland har været kjendt i længere Tid og der har vist sig brugbar. Om der end hidtil kun sjældent har vist sig Trang hos os til en saadan Regel, vil det vistnok stille sig anderledes i saa Henseende under den ny Procesmaade navnlig i Begyndelsen, forinden Dommerne have levet sig ind i de ny Former, og den Afgang, som gives Dommerne til at redressere stete Feiltagelser, bør efter Kommissionens Mening være saa let som muligt, for at de ikke skulle affrættes fra at benytte den. Man har derfor anset det for rettest ikke at fordre en Kjendelse af Retten i det foreliggende Tilfælde. En Hovedbetingelse for Reglens Anvendelse er, at Afgifterne ere forarsagede ved en urigtig Behandling, som ikke skyldes Parterne, men det er forøvrigt ligeegyldigt, om Skylden ligger hos Retten selv eller f. Ex. hos Vidnerne. Endelig turde det være naturligt, at Tilbagebetalingen ikke kan finde Sted, efter at Sagen er affluttet for vedkommende Ret, hvilket medfører, at Retterne heller ikke under ny Foretagelse af Sagen ved samme Ret ere beføjede til at lade Afgifter, erlagte under den tidligere Behandling, tilbagebetale, jfr. nedenfor ved § 15.

Andet Afsnit.

Om Retssafgifterne i den borgerlige Retsspleie.

I den gjældende Retss Regler om Afgifterne i den borgerlige Retsspleie er Hovedprincippet en Specialisering af Afgifterne saaledes, at hver enkelt Retshandling belægges med Afgift. Selv